

който достигна императорското достойнство, извъстенъ овреме за неговото намѣрѣніе, испрати на срѣща му зетя си Льва и други ёще военачалници съ сичкитѣ военны силы, които можѣ да събере.

Двѣтъ войски са ударятъ въ полѣнитѣ Пегійски, въ малко едно растояніе отъ столнината. Побѣдата най-напредъ са виждаше сумнителна, но единъ отъ римскитѣ генерали като зелъ да бѣга, тя са объеви пакъ за Българитѣ (922). Тогазъ Левъ съ нѣкой отъ другаритѣ прибѣгва да са скрий въ една близна крѣпость, а по многото офицѣры и солдаты кое са избиха, кое са поробиха, кое са издавиха като тичаха да са качятъ на флотата, която не бѣше далечъ въ водитѣ отъ бойното поле. Съ послѣднитѣ тѣзи былъ Адмиралъ Алексій и много други офицѣры отъ флотата.

Българитѣ, като одържаха славна побѣда, неможахъ да си отзематъ съ туй, но запусѣвахъ и страната, отдѣто минавахъ, като обзриха на пепель императорския палатъ въ пегійската поляна, и зеха въ обсада Одринъ. Тогазъ Левъ, нареченъ *мо-ролеонъ* (лудый Левъ) по причина на неговата луда смѣлость, добръ забраняше града, и нѣколко пати излѣзи срѣщу непріятелитѣ, отъ които и голѣмо число погуби; но отъ една страна гладостъта на обсадѣнитѣ отъ друга пакъ силата на българското оръжіе направиха градътъ да са предаде (923).

§. 26. Послѣднитѣ години на Симеоновото царуванье.

Симеонъ насърченъ отъ толкози честиты услѣхы почна да прави голѣмы приготовления прѣзъ лѣтото на сѣщата година (923), съ твърдо намѣреніе ужъ да привземе и Цариградъ, за дѣто и потегли съ силна войска едванъ по м. Септемврія. Въ пѣтя си, като мина прѣзъ Македонія и Тракія, той тури